

Ahir. Avui. Demà

Què caldrà fer que valgui la pena d'haver vingut al món, per a no sentir la vida com un descabdellament inútil, de dies sense finalitat?

Miquel Llor¹

La meva generació ha estat de sort. Nascuts d'un pare que va poder tornar de la guerra i d'una mare que l'havia viscuda. Els pares es feren un tip de treballar i de fer hores. No ens deixaren passar gana. Anàrem a l'escola. Era la que era, però poguérem aprendre. Malgrat ser dona, els pares volgueren que si bé ells no pogueren estudiar, nosaltres, sí. Vàrem ser felices: això ho porta la innocència de la infantesa i l'esplendor de la joventut. Tampoc no érem conscients de les restriccions del moment.

Jo tenia clar que volia treballar i estudiar. Vaig poder combinar ambdues coses. I de treball, n'hi havia. Em vaig casar. He viscut bé amb el marit. Un mal dolent se me l'emportà quan ens faltava poc per a celebrar les noces d'or. Vaig acompanyar-lo fins al darrer alè. Només vàrem poder tenir un fill. El fill i els néts m'han fet feliç. Els anys m'han passat com una caiguda de parpelles.

El meu ara és a la residència. El meu fill m'hi va portar perquè –deia– que no em podia atendre, i que no podia continuar vivint sola, i que a la residència estaria més ben atesa, i que em vindria a veure, i que els meus néts em visitarien, i... Vaig accedir-hi. No volia ser cap destorb a ningú. Sí. No em puc queixar.

Amb tot, sembla que el mal que em tenalla no hagi de marxar mai. Malgrat això, maldo per gaudir de la perplexitat, procuro mirar la vida amb uns altres ulls, voldria ser capaç de relativitzar les coses. El

---

¹ *Laura a la ciutat dels sants*. Barcelona: MOLC. 1979, p. 191.

camí dels anys m'ha ajudat a créixer en tendresa, a encarar els problemes i les adversitats amb silenci serè. No voldria encastellar-me en somnis per tal de protegir-me de la realitat. Perquè la meva realitat és aquí, amb mi. M'he de prendre la medicina que jo recomanava al meu fill: paciència, paciència i paciència.

Pel que faig en aquesta vida m'estimo més quedar-m'hi. Encara espero la tarda del dimarts que ve el meu fill, Nadal que em venen a buscar... Que em portin aquells caramets de mel que jo donava als meus néts quan eren petits. A la Residència, m'ofereixen fer gimnàstica i altres activitats. Sempre m'havia agradat llegir, però no em vagava; ara puc llegir. ...i qui minut passa, hora empeny.

Sempre he tingut un perquè lluitar, tirar endavant. Que si el treball, que si acabar els estudis, que si casar-me, que si el fill, que si els néts... I, ara... Aquest mal...

Quin sentit té la meva vida? Certament, estic ben atesa: ben alimentada, neta, ocupada... Però el sofriment físic –o el del cor – és omnipresent. I no me'l treu ningú.

En els moments que no puc amb mi demano que m'ajudeu a integrar les vivències de la meva vida, que em deixeu continuar tenint les meves creences. No em deixeu sola. Acompanyeu-me!

No sé si m'enteneu. Hem compartit vida. Hem viscut! Però ara...

Ajudeu-me a portar la motxilla de la meva vida. No em deixeu sofrir. Que no facin res extraordinari per allargar-me la vida. Ja hi he fet el que havia de fer.

Us miro amb agraïment. He estimat tant! Us estimo encara.

No tinc res a perdonar a ningú perquè no tinc consciència d'haver fet mal a ningú. No dec res a ningú i ningú no em deu res. He après – sí!– a perdonar-me a mi mateixa.

No em van demanar permís per a néixer, tampoc per a morir. Però penso que alguna cosa tinc a dir-hi.

No, no m'acomiado pas. Només vull que m'escolteu. I que no prengueu decisions sobre mi, si jo tinc el cap clar. Acompanyeu-me en el darrer tram del meu camí.

I quan arribi l'hora final, estigueu amb mi, no em deixeu sofrir. No deixeu que el dolor em desesperi.

Vull morir amb tu al costat. Vull morir dignament.

Estic a punt. Estic en pau.

Victòria Vigué Ordeig